

opusdei.org

Prelaatin kirje (elokuu 2010)

Prelaatin tämän kuukauden kirjeen punaisena lankana toimivat taivaalliselle äidillemme omistetut juhlat nyt elokuussa ja Opus Deissä meneillään oleva mariaaninen vuosi.

5.9.2010

Rakkaat lapseni, suojelkoon Jeesus tyttäriäni ja poikiani puolestani!

Kirjoitan teille tätä kirjettä palattuani juuri Etelä-Amerikan matkaltani.

Vieraillessani Ecuadorissa, Perussa ja Brasiliassa nautin monien veljienne, sisarienne ja myös muiden ihmisten seurasta, mutta sen lisäksi rukoilin lukuisten Pyhän Neitsyen kuvien äärellä. Teidän tuellanne ponnistelin rukoillakseni sillä samalla hartaudella, jota Pyhä Josemaría osoitti Pyhää Mariaa kohtaan rukouksessaan. Kiitin taivaallista äitiämme hänen jatkuvasta puoltorukouksestaan Kirkon ja Opus Dein puolesta, ja pyysin hänen ylitsevuotavaa siunaustaan myös jatkossa. Minä todella tukeuduin teidän rukouksiinne Mariaa kohtaan, sillä sydämeeni on kaivertunut syvästi ne Pyhän Josemarían "Aparecidan" pyhäkössä, ja myöhemmin São Paulossa, lausumat sanat: "Kerroin Kuningattarellemme, että haluan rukoukseni osoittavan syvää uskoa." Aikaisemmin Ecuadorissa muistelin sitä suurenmoista esimerkkiä, jonka Pyhä Josemaría tarjosi meille

kärsiessään vuoristotaudista,
"sorochesta", joka pakotti hänet
luopumaan miltei kokonaan
katekeettisesta toiminnastaan. Se
auttoi häntä kuitenkin kasvattamaan
hartautta Pyhää Joosefia kohtaan ja
kasvamaan henkisessä lapsuudessa.
Voidaan sanoa, että hän oli
kokonaiset kaksi viikkoa
"toimeliaasti toimettona". Myös
Perussa muistot täyttivät mieleni.
Yksi niistä koski sitä suurta iloa, jota
Pyhä Josemaría koki nähdessään
saman kuvaelman, jota hän kantoi
aina sydämessään, esitettynä eräällä
alttarilla: siunattu Neitsyt ja pyhä
Joosef palvomassa tabernaakkeliin
kätkeytyä Jeesusta. Kuinka suurta
rakkautta kokien hän viipyikin sen
alttarin äärellä!

Syventäkäämme taivaallista
Äitiämme kohtaan osoittamiamme
rakkaudenosoituksia näinä jäljellä
olevina mariaanisen vuoden
kuukausina. Täsmälleen 15. päivä,

Taivaaseenottamisen muistopäivänä,
aloitamme tämän juhluvuoden
jälkimmäisen puoliskon.

Pyrkikäämme elämään sitä tuoreella,
lapsenomaisella rakkaudella Pyhän
Josemarían jalanjäljissä. "Jos on
mitään, missä toivon teidän ottavan
minusta mallia," hänellä oli tapana
sanoa, "se on rakkaus taivaallista
äitiämme kohtaan." Toisinaan hän
kertoi meille, että meidän tulee
"ottaa mallia Jeesuksesta
Kristuksesta, joka on ihanteemme
kaikessa, myös hänen rakkaudessaan
Äitiään kohtaan." [1]

Olemme nyt puolivälissä vuotta,
jonka olemme omistaneet pyhälle
Neitsyelle sen puolesta, että Opus Dei
alkoi naisten parissa 80 vuotta sitten.
Sen takia nyt on hyvä hetki miettiä,
miten olemme käyttäneet nämä
menneet viikot, jotta se saisi meidät
jatkamaan hartauttamme Äitiämme
kohtaan tulevina viikkoina.
"Älkäämme säästäkö

rakkaudenosoituksiamme Äitiämme kunnioittavissa juhlissa.

Ylentäkäämme sydämemme hänen puoleensa tavallista useammin pyytäen häneltä, mitä tarvitsemme, kiittäen häntä hänen äidillisestä ja jatkuvasta huolenpidostaan ja uskoen hänen hoiviinsa rakkaamme. Mutta jos todella haluamme käyttäytyä lapsen tavoin, kaikki päivät sopivat Marian rakastamiseen samoin kuin kaikki päivät sopivat niille, jotka rakastavat toisiaan." [2]

Viidennentoista päivän suuri juhla tarjoaa meille loistavan tilaisuuden laittaa Isämme neuvo kuuliaisesti käytäntöön. Jumalan aikojen alussa tekemä valinta tehdä hänet lihaksi tulleen Sanan äidiksi saavuttaa huipennuksensa silloin, kun hänet otetaan sieluineen ja ruumiineen taivaaseen. Marian taivaaseen ottaminen, joka päättää hänen perisynnittömästä sikiämisestä alkaneen elämänkaarensa, pakottaa

meidät kiinnittämään tarkemmin
huomiota Äitiimme ja
mietiskelemään syvemmin hänen
päivittäistä elämäänsä, joka eteni
tämän maailman läpi saaden
päätoksensä taivaallisessa
asuinsijassa.

Kirkko asettaa tutkittavaksemme
tuona juhlapäivänä
evankeliuminkohdan, jossa Pyhä
Neitsyt Maria vierailee serkkunsa
pyhän Elisabetin luona. Kirkkoisät ja
kirkolliset lähteet ovat aina pitäneet
tätä kohtaa selvänä osoituksena siitä
Marian koko elämää luonnehtivasta
peräänantamattomasta ja iloisesta
kuuliaisuudesta, jota hän tunsi
Jumalaa ja tämän antamaa osaa
kohtaan. Marian elämää hallitsi aina
ilman pienintäkään säröä
täydellinen uskollisuus Jumalan
rakastettavaa tahtoa kohtaan aina
Gabrielin tuoman ilosanoman aikaan
Marian antamasta fiatista
("tapahtukoon se sanasi mukaan")

aina siihen sanattomaan fiatiin,
jonka hän lausui ristinpuun juurella.

Pyhä Luukas, evankelista, joka
kertoo eniten Mariasta, antaa meille
lukuisia yksityiskohtia taivaisen
Äitimme vierailusta Elisabetin luona.
Tämä kohta on juurtunut elävästi
mieliimme, niin kuin monet muutkin
evankeliumin kohtaukset
kontemploidessamme päivittäin
ruusukon salaisuuksia.
Nautiskelkaamme siitä jälleen
kerran.

Muutaman päivän kuluttua Maria
lähti matkaan ja kiiruhti Juudean
vuoriseudulla olevaan kaupunkiin.
Hän meni Sakariaan taloon ja
tervehti Elisabetia. Kun Elisabet
kuuli Marian tervehdysten, hypähti
lapsi hänen kohdussaan ja hän
täyttyi Pyhällä Hengellä. Hän huusi
kovalla äänellä ja sanoi: "Siunattu
olet sinä, naisista siunatuin, ja
siunattu sinun kohtusi hedelmä!

Kuinka minä saan sen kunnian, että Herrani äiti tulee minun luokseni? Samalla hetkellä kun tervehdyksesi tuli korviini, lapsi hypähti riemusta kohdussani. Autuas sinä, joka uskoit! Herran sinulle antama lupaus on täyttyvä!" [3]

Pyhän Hengen inspiroimana Siunattu Neitsyt vastasi Elisabetille kiitollisuuden ja ylitsevuotavan ilon täyttämällä hymnillä, jonka me tunnemme Magnificatina. Emme ehdi tarkastella tässä kaikkia sen lukuisia innoittavia ajatuksia, mutta sen sijaan haluan painottaa vain muutamaa yksityiskohtaa tästä Raamatun kohdasta, joita Pyhä Josemaría mietiskeli syvästi.

Todistuksena Jumalan kaikkivaltaisuudesta enkeli Gabriel kertoi Marialle, että Elisabet odotti lasta. Hän ei pyytänyt tai ehdottanut, että Maria kävisi tapaamassa serkkuaan. Tästä huolimatta

Äitimme vaistosi, että hänen serkkunsa tarvitsi apua, ja ymmärsi tämän olevan osa Jumalan tahtoa. Maria lähtikin välittömästi kohti kylää, jossa hänen vanhempi serkkunsa asui. Maria teki tämän kiiruhtaen, cum festinatione, kuten pyhä Luukas tarkkaavaisesti huomauttaa. Pyhä Ambrosius kertoo syyn olevan hyvin selvä: "Pyhän Hengen armo ei salli hitautta." [4] Pyhä Isä Benedictus XVI seuraa kirkonopettajan linjoilla kommentillaan: "näillä sanoilla evankelista haluaa painottaa, että jotta Maria olisi noudattanut kutsumustaan nöyränä Jumalan Hengelle, joka sai aikaan Sanan lihaksi tulemisen hänessä, se tarkoitti uudelle tielle lähtemistä ja kodin taakseen jättämistä antaen yksin Jumalan johdattaa eteenpäin sillä tiellä, jota Maria oli kutsuttu kulkemaan". [5]

Näin evankeliumi tarjoaa meille kehotuksen Äitimme uskollisuutta osoittavan esimerkin kautta. Kun Jumalan rakkaus on ilmoittanut itsensä sieluissamme, on meidän tehtävänämmme vastata tähän armoon pikaisesti ja antaa itsemme anteliaasti taivaalliselle suunnitelmalle ilman epäröintiä tai viivytyksiä. Kun Jumala kulkee ohitsemme (Hän on kutsunut ja kutsuu yhä kaikkia meitä nimeltä seuraamaan häntä tarkoin), meidän täytyy jättää kaikki, mikä voi haitata Hänen seuraamistaan, eloamme Hänen kanssaan. Koko olemassaolomme tulee olla "pyhän kiireen" kyllästämää, jota odotetaan, kuten paavi sanoo, keneltä tahansa, joka ymmärtää, että "Jumala on aina ensimmäinen prioriteettimme, eikä mikään muu saa luoda kiirettä elämässämme." [6]

Muistan tiettyjä tapauksia Isämme elämässä, jotka ilmentävät sitä tapaa,

jolla perustajamme ruokki kiirettä rakastaa Jumalaa ja Pyhää Mariaa yhä syvemmin.

Hänen elämänkertojensa kirjoittajat kertovat meille, kuinka hän rakkauden alati kasvaessa Äitiämme kohtaan pyrki Opus Dein alkuajoista lähtien tervehtimään Mariaa tämän kuvien kohdalla kulkiessaan Madridin katuja pitkin. Hän kirjoitti henkilökohtaisiin muistiinpanoihinsa kerran näin: "Tänä aamuna käveltyäni jo kerran Pyhän Marian kuvan ohi, joka on korkealla Pyhän Filippoksen seurakunnan seinässä Atochakadulla, palasin tuolle paikalle pienen lapsen hartaudella. Miksi? Koska olin unohtanut tervehtiä häntä. Kuka lapsi hukkaisi mahdollisuuden kertoa äidilleen rakastavansa häntä? Taivaallinen Äiti, älä salli minun ikinä luopua olemasta sinun lapsesi." [7]

Pyhän Josemarían ollessa jo heikko elämänsä loppupuolella hän eräänä päivänä Villa Teveressä ohitti reliefin, jossa Siunattu Neitsyt piti sylissään Jeesus-lastaa. Hän halusi suudella tätä kuvaa, mutta se ei ollut helppoa sen eteen asetetun penkin vuoksi. Hän kuitenkin näki hiukan vaivaa tehdäkseen niin. Jälkeenpäin hän palasi tähän tapaukseen sanoen, että vaikka hänen ponnistuksensa ei ollut kovin merkittävä, niin se asettaa eteemme kysymyksen, kuinka kuuliaisesti me pyrimme näyttämään oman kiintymyksemme verrattuna siihen rakkauden todellisuuteen, jota Jumala ja Kuningattaremme osoittivat inkarnaatiossa. Nyt voin asettaa tämän kysymyksen teille. Minkä erityisen ponnistuksen olemme päättäneet tehdä näyttääksemme kiitollisuutemme sitä erityistä rakkautta kohtaan, mitä Herramme ja taivaallinen Äitimme jatkuvasti osoittavat meille, näinä jäljellä

olevina mariaanisen vuoden
kuukausina. Haluammeko rakastaa
häntä enemmän? (espanjaksi
"Queremos quererla más?") Ei ole
lainkaan liioiteltua painottaa tätä
asiaa. Etsimmekö häntä suurella
innolla, jotta hän johtaisi meidät
Poikansa luo?

Tutkiskelkaamme Neitsyt Marian
vierailua toiseltakin näkökannalta.
Marian ylistettyä Jumalaa
Magnificatissa hän jatkaa
tunnustamalla oman alhaisuutensa
ja mitättömyytensä Jumalan rinnalla
samoin kuin hän teki Gabrielin
ilmoituksen yhteydessä. Tällainen
tunnustus on tärkeä osa nöyryyden
hyvettä. "Kuinka suuri onkaan
nöyryyden arvo! Quia respexit
humilitatem... Yli uskon, rakkauden
ja perisynnittömän puhtauden laulaa
Äitimme kiitosvirressään Sakariaan
talossa: 'Sillä hän on luonut
katseensa vähäiseen palvelijaansa.

Tästedes kaikki sukupolvet ylistävät minua autuaaksi.”[8]

Pyhä Augustinus huomautti, että "rakkaus asuu vain nöyrässä sydämessä". Todellinen rakkaus pystyy kasvamaan vain nöyryyden ravitsemassa maassa.

Kuningattaremme erityislaatuinen nöyryys synnytti hänessä halun saada Jumala ainaisesti asumaan hänen sielussaan, mitä hän ei kuitenkaan pitänyt lainkaan omana ansionaan. Niinpä Jumala kääntyi hänen puoleensa alati kasvavalla rakkaudella johtaen hänet täyteydestä täyteyteen, kunnes Hän otti Marian taivaan kunniaan.

Tyttäreni ja poikani, oppikaamme hyvältä äidiltämme toimimaan samoin joka tilanteessa. Viimeiseen hetkeen asti meidän tulee kamppailla pyhittymisemme vihollisia kanssa, etenkin itserakkauden kanssa, joka on suurin

este yhteydellemme Jumalaan.
Kuunnelkaamme jälleen kerran
pyhän Josemarían sanoja. Kerran
jonkun kysyessä, miten taistella juuri
tätä sisäisen elämän estettä vastaan,
hän vastasi painokkaasti: "on hyvä,
että sinulla on halukkuutta taistella
ylpeyttä vastaan. Kuitenkin minä,
joka en ole profeetta, sanon, että
sinulla tulee olemaan vaikeuksia
ylpeyden suhteen elämäsi viime
hetkiin saakka. Pyydä Jumalaa
tekemään sinut nöyräksi... Quia
respexit humilitatem ancillae suae
(Luuk. 1:48). Herramme ja
Jumalamme kääntyi Marian puoleen,
koska Hän näki palvelijansa
nöyryyden. Siksi sinunkin tulee
pyrkä palvelemaan Herraamme
seuraten Kuningatartamme
nöyryyden poluilla. Evankeliumeissa
me emme löydä Mariaa hänen
Poikansa suurten tekojen ääreltä. Me
löydämme hänet ristin juurelta.
Mutta me löydämme hänet myös
Jeesuksen ensimmäisen ihmeteon

taustalta, jonka Herramme teki
siunatun neitsyen pyynnöstä. Pyydä
siis Herralta ihmettä, jotta sinä ja
minä voisimme tulla nöyriksi." [10]

Meidät täyttää suuri hämmästy-
s mietiskellessämme Marialle suotuja
suuria etuoikeuksia. Taivaallinen
Äitimme on niin ihmeellinen! Me
kontemploimme häntä tutkiessamme
Ilmestyskirjan näkyä, jossa hänet on
vaatetettu aurinkoon kuu jalkojensa
alla ja kruunattu taivaan tähdillä.

[11] Tästä huolimatta "me tiedämme,
että yhtäkään näistä etuoikeuksista
ei ole annettu hänelle, jotta Maria
etääntyisi meistä, vaan päinvastoin,
jotta hän voisi tulla lähemmäksi
meitä." [12] Hän seuraa jokaisen
meistä askelia taivaasta, aivan kuin
jokainen meistä olisi hänen ainoa
poikansa tai tyttärensä. Eikä hän
koskaan lakkaa välittämästä meistä,
jotta yhtenä päivänä voisimme
saavuttaa pyhyiden yhteydessä

hänen Poikaansa ja kaikkiin
enkeleihin ja pyhiin.

Muistelemme tätä jälleen kerran
omistaessamme Opus Dein hänen
suloiselle ja tahrattomalle
sydämelleen 15. elokuuta.

Kasvattakaamme erityisesti tuona
päivänä tarkoitustemme yhteyttä
prelaturille uskovaisten kesken –
niiden jotka ovat vielä täällä
kanssamme maan päällä, kuin myös
niiden jotka ovat jo lopullisesti
antaneet sielunsa Jumalalle – ja
tietysti kiinteässä yhteydessä
Isäämme. Olkaamme läheisessä
yhteydessä tähän Opus Dein
omistamisen hetkeen, jonka isämme
teki Loretossa 1951, ja jonka aion
uudistaa meidän kaikkien nimissä
tänä mariaanisena vuotena. Me
jätämme toiveemme ja
pyrkimyksemme Äitimme huostaan,
joka on pyhän Tuomas Akvinolaisen
osuvien sanojen mukaan "totius
Trinitatis nobilis triclinium" [13] eli

paikka, jossa Pyhä Kolminaisuus saa leposijansa. Asia on niin kuin pyhä Isä sanoi äskettäisessä tilaisuudessa: "inkarnaation vuoksi kolme pyhää persoonaa asuvat hänen armon täyttämässä sielussaan ja tuntevat mielihyvää ja iloa niin kuin eivät missään muussa olennossa voi tuntea. Marian esirukousten avulla voimme saada kaiken tarvittavan avun." [14]

Näin teemme myös tämän kuun 22. päivä Marian kuningattaruuden juhlapäivänä ja sen jälkeisenä Isämme saaman taivaallisen ilmoituksen vuosipäivänä, jonka sanat jättivät Isämme suuhun "hunajaisen ihanan maun" silloin, kun hän erityisesti sitä tarvitsi: *adeamus cum fiducia ad thronum gloriae, ut misericordiam consequamur!* Käykäämme luottavaisesti kunnian valtaistuimen eteen, jotta voisimme saada armon!

Vahvistakaamme rukoustamme
pyhän Isän puolesta, hänen
rukoustarkoitustensa, toiveidensa ja
suunnitelmiansa puolesta, joita hän
säilyttää sydämessään kaikkien
sielujen hyväksi ja myös sen
puolesta, että hän saisi levätä näinä
muutamina kuukausina.

Ja kaiken tämän lisäksi pyydän teitä
vielä auttamaan itseäni
rukoustarkoituksissani.

Siunaan teitä kaikella rakkaudellani,

Isänne

+ Javier

Pamplonassa 1. elokuuta 2010

Viitteet

[1] Pyhä Josemaría, muistiinpanoja
juttelutuokiosta, 12. huhtikuuta 1974

[2] Pyhä Josemaría, Jumalan ystäviä,
nro. 291

[3] Luuk. 1:39-45

[4] Pyhä Ambrosius, Esitelmä pyhän Luukkaan evankeliumista, II, 19 (PL 15, 1560)

[5] Benedictus XVI, Neitsyt Marian taivaaseen ottamisen juhlan saarna, 15. elokuuta 2009

[6] tuntematon lähde

[7] Pyhä Josemaría, Apuntes íntimos, nro. 446 (3. joulukuuta 1931). Viitattu A.Vázquez de Prada, El Fundador del Opus Dei (Opus Dein perustaja), vol. I, sivu 341

[8] Pyhä Josemaría, Tie, nro. 598

[9] Pyhä Augustinus, Pyhä Neitseys, 51

[10] Pyhä Josemaría, muistiinpanoja juttelutuokiosta, 21. lokakuuta 1972

[11] kts. Ilm. 12:1

[12] Benedictus XVI, julkinen vastaanotto, 2. tammikuuta 2008

[13] Pyhä Tuomas Akvinolainen, Esitelmä Ave Mariasta, kpl. 1

[14] Benedictus XVI, julkinen vastaanotto, 23. kesäkuuta 2010

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/fi-fi/article/prelaatin-
kirje-elokuu-2010/](https://dev.opusdei.org/fi-fi/article/prelaatin-kirje-elokuu-2010/) (8.8.2025)